

[Oluf Pedersen.]

er baggrund for, at forsørgere med så små indkomster som dem, der er tale om her, skal svare indkomstskat til staten. Jeg mener, målet må være, at de ved arbejde surt erhvervede indkomster skal være fritaget for skat, lige så vel som man skulle se at komme bort fra de indirekte skatter på livsfornødenheder. Jeg synes ikke, at de foreslåede skattenedsættelser er tilstrækkelig store, og jeg mener, det er galt, at der hverken foreslås besparelser eller lettelser i de indirekte skatter. Det er galt nok med de direkte skatter, men jeg mener dog, at de indirekte er værre. Gennem mange år har man nu givet løfter om nedsættelser af disse afgifter. Hver eneste gang lovforslag om indirekte skatter behandles, siger man: de skal laves om, men vi har ikke tid til at gøre noget ved det nu, og så holder man radioforhandlere, restauratører, boghandlere o. s. v. for nar, for ikke at tale om den almindelige befolkning, der får en sludder for en sladder. Man siger: det venter vi med til næste gang, nu skal det nok blive undersøgt. Og så undersøger og undersøger man, og næste gang er man lige vidt. Jeg tror, befolkningen siger: det kan ikke nytte noget at rende dem på dørene deroppe, for vi opnår alligevel ingenting. Der mangler viljen til det. Grunden må være den, at man stort set stadigvæk opretholder den tankegang, at det er nødvendigt at bevare disse indirekte skatter for at begrænse forbruget. Det må være begrundelsen, men jeg mener, det er en vildfarelse.

Når det har været muligt at lave et forlig som dette, og når det er lykkedes at gøre befolkningen så velvilligt indstillet til det, som den faktisk er, står det selvfølgelig i forbindelse med, at de gamle partier hersker over pressen og tildels også over radioen.

Set fra vort synspunkt er det, der tiltrænges, en ændring i skattesystemet; fra princippet skat efter evne bør vi gå over til princippet skat på jord, således at forpligtelsen til at betale skat lægges dér, hvor det er naturligt. Jeg tror, det er nødvendigt at gøre sig klart, at systemet skat efter evne virker som skat efter evne til overvæltning på de andre, og at det derved bliver de fattigste, der kommer til at betale. Den tanke, som det ærede medlem hr. Poul

Møller var inde på, at hvis værnescatten ikke betales af flere end ifølge regeringsforslaget, vil fattigfolk ikke komme til at deltage i forsvarsudgifterne, er efter mit skøn helt forkert. For det første overvælttes en del af de direkte skatter, for det andet dækker værnescatten kun ca. en fjerdedel af forsvarsudgifterne, så fattigfolk skal såmænd nok komme til at betale deres part alligevel. Jeg vil være tilbøjelig til at sige, at det er dem, der betaler det hele, for de rige har i virkeligheden mulighed for at vælte skatten over på andre. Hvis det ikke var tilfældet, ville man ikke se det konservative folkeparti som så stærk tilhænger af det bestående skattesystem, som det er — det er jeg nogenlunde sikker på.

Det oplyses, at man vil binde 10 mill. kr. om måneden på en særkonto. Det er i og for sig et meget morsomt forslag, for, såvidt jeg ved, kan regeringen ikke uden videre disponere over penge; den har jo ikke engang flertal. Det er sådan et slags løfte, man giver sig selv om, at nu vil man til at spare, og det er der vel ikke noget at sige til. Jeg forstår, at det er meningen, at ministeren skal gennemgå bl. a. de civile og militære anlægsprojekter, og det tror jeg også vil være fornuftigt. Jeg finder anledning til at spørge, om regeringen kunne tænke sig at standse det kasernebyggeri, som retsforbundet gang på gang har henstillet at man ophørte med, da vi anser det for at være en farlig udgift. Jeg forstår ikke, hvorfor de gamle partier hænger sig i deres fordomme med hensyn til forsvaret. Er da overhovedet ingen fornyelse i tankegangen mulig? Jeg mener, at der her er mange penge at spare.

Jeg skal slutte med at rette en fornyet opfordring til regeringen om at gennemføre en streng offentlig sparsommelighed, og vi er fra vor side rede til at give anvisning på den. Vi mener, at der her tiltrænges et sporskifte. Det vigtigste er ikke i og for sig at give skattelettelser, men det vigtigste er at få begrænset de offentlige udgifter. Det er dér, der skal sættes ind.

Jeg har ikke megen respekt for skattelettelser, hvorved man bare gør staten og fællesskabet fattigere, men hvis man derimod kan begrænse udgifterne, ville det være en meget nyttig gerning. Jeg har nok set, at man siger, at jo flere penge man har